

„VIENA KRISTUJE, VIENINGI MISIJOJE“

ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS
ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2026 M.
MISIJŲ MĖNESĮ

Nacionalinė
misijų
tarnyba

„Viena Kristuje, vieningi misijoje“

**ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS
ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2026 M.
MISIJŲ MĖNESĮ**

POPIEŽIAUS MALDA

Šventasis Tėve, leisk mums būti viena Kristuje,
įsišaknijusiems Jo meilėje, kuri vienija ir atnaujina.
Padėk, kad visi Bažnyčios nariai būtų vieningi misijoje,
paklusnūs Šventajai Dvasiai,
drąsiai liudytų Evangeliją,
kasdien skelbdami ir savo gyvenimu įkūnydami
Tavo ištikimą meilę kiekvienam kūriniui.
Laimink misionierius ir misionieres,
stiprink juos varguose, saugok jų viltį!

Marija, misijų Karaliene,
lydėk mūsų evangelizacinę veiklą kiekviename žemės kampelyje:
padaryk mus taikos įrankiais
ir kad visas pasaulis atpažintų Kristuje išganingą šviesą.

(popiežius Leonas XIV. Iš Žinios 100-osios Pasaulinės misijų dienos proga)

„Viena Kristuje, vieningi misijoje“

**ŠVČ. MERGELĖS MARIJOS
ROŽINIO MALDA
ŠVENČIANT 2026 M.
MISIJŲ MĖNESĮ**

2026 m.
Nacionalinė misijų tarnyba
S. Skapo g. 4, LT-01122,
įm. k. 306008380
www.misijos.katalikai.lt

Maldos – iš Liturginio apeigyno.
Katalikų Bažnyčios Katechizmo citatos –
iš Katalikų interneto tarnybos puslapio *eis.katalikai.lt*.
Šv. Rašto tekstai ir popiežiaus tekstai – iš interneto.

Tekstą parengė
Kun. ALESSANDRO BARELLI SDB,
Nacionalinės misijų tarnybos direktorius

NIHIL OBSTAT
Kun. bažn. t. mgr. M. BIANCO SDB
Censor ad hoc deputatus
Vilnius, 2026 m. rugsėjo 13 d.

IMPRIMATUR
† G. L. VODOPJANOVAS
Episcopus Panevezensis
Panevėžys, 2026 m. rugsėjo 13 d.
Nr. 1834/26

© Lietuvos vyskupų konferencija, 2026
© Nacionalinė misijų tarnyba, 2026

Išleista tik skaitmeniniu formatu

www.misijos.katalikai.lt
info@misijos.katalikai.lt

Pratarmė

Melskimės Rožinį su misijai atvira širdimi

Mieli broliai ir seserys,

Spalio mėnuo užima ypatingą vietą Bažnyčios gyvenime. Tradiciškai jis yra skirtas Rožinio maldai, taip pat jis – ir Misijų mėnuo. Šie iš pirmo žvilgsnio atskiri dalykai iš tiesų glaudžiai susiję. Rožinis nėra tik malda, apgaubianti mūsų asmeninius ir šeimos poreikius. Tai kontempliacijos mokykla, kurioje drauge su Marija mokomės žvelgti į Kristų ir per Kristų atidžiau įsižiūrėti į Bažnyčią ir pasaulį, kuriame gyvename. Todėl Rožinio malda Misijų mėnesį gali tapti ypatinga proga mums praplėsti savo maldos horizontus ir iš naujo atrasti, kad gautas tikėjimas nėra lobis, kurį turime saugoti tik sau, bet dovana, dėl kurios visi tampame bendrai atsakingi už Bažnyčios misiją.

Šiomet šios dvi progos dar ypatingiau susisieja. 2026 m. spalio 18 d., sekmadienį, švęsime Pasaulinę misijų dieną – minėsime 100-ąsias jos metines. Popiežius Leonas XIV šiai progai pasirinko temą „Viena Kristuje, vieningi misijoje“ – frazę, primenančią jo pontifikatui pasirinktą šūkį *In Illo uno unum* („Viename Kristuje esame viena“) ir nurodančią pačią Bažnyčios misijinio pašaukimo esmę: misija kyla iš vienybės su Kristumi ir iš bendrystės tarp tų, kurie priklauso Kristui.

Popiežiaus pasiūlyta tema kviečia mus visą spalio mėnesį gyventi matant platesnę perspektyvą. Kontempliuodami Jėzaus gyvenimo slėpinius kartu su Marija, galime Viešpaties akivaizdon atnešti ir daugelio mūsų brolių bei seserų, gyvenančių tolimose šalyse, gyvenimus. Šie žmonės liudija tikėjimą sudėtingomis aplinkybėmis ir dažnai jiems reikia ne tik materialinės pagalbos, bet ir dvasinio mūsų artumo.

1. Misija kyla iš vienybės su Kristumi

Savo žinioje Pasaulinės misijų dienos proga popiežius Leonas XIV pirmiausia kviečia mus suprasti, kad Bažnyčios misija negali būti atskirta nuo jos bendrystės su Kristumi. Prieš galvodami apie tai, ką Bažnyčia turi daryti, kad evangelizuotų, turime prisiminti, iš kur kyla jos gebėjimas skelbti Evangeliją. Misija nėra tiesiog veiklą, projektų ar iniciatyvų visumą – ji kyla iš paties Kristaus gyvenimo, perduodamo mokiniams, ir iš bendrystės, kurią jis tarp jų sukuria.

Jėzus tai labai aiškiai išreiškė maldoje, kuria kreipėsi į Tėvą savo kančios išvakarėse: „Tegul visi bus viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse, kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs“ (Jn 17, 21). Šiuose žodžiuose randame esminį ryšį tarp bendrystės ir misijos. Jėzus neprašo vien to, kad mokiniai liktų kartu ir išvengtų vidinių susiskaldymų – jis prašo, kad jų vienybė taptų liudijimu, gebančiu atverti pasaulį tikėjimui.

Popiežius Leonas XIV grįžta prie šios perspektyvos, pabrėždamas, kad „svarbiausia Bažnyčios misijinė atsakomybė yra atnaujinti ir išlaikyti gyvą dvasinę brolišką vienybę tarp jos narių“ (Žinia 100-osios pasaulinės misijų dienos proga). Tai teiginys, į kurį verta įsiklausyti, nes jis primena, kad misijinis įsipareigojimas nebūtinai prasideda nuo tolimų kelionių – jis prasideda nuo to, kaip išgyvename savo priklausymą Kristui ir kaip elgiamės su žmonėmis, kuriuos Dievas paskyrė būti šalia mūsų.

Misija tampa įtikinama tuomet, kai krikščionių bendruomenės gyvenimas realybėje atspindi tai, ką ji skelbia apie meilę. Pasaulyje, pilname karų, priešpriešų, įtarumo ir susiskaldymų, bendruomenė, kurioje žmonės mokosi vieni kitiems atleisti, įsiklausyti ir bendradarbiauti, jau savaime gali tapti Evangelijos liudijimu. Bažnyčia skelbia Kristų pirmiausia ne kalbomis, o gyvenimu bendrystėje.

Misijų mėnuo kviečia mus įveikti užsisklendimo savyje pagundą ir prisiminti, kad priklausome visuotinei Bažnyčiai, kurioje nėra viena krikščionių bendruomenė nėra sala. Šv. Paulius šią tikrovę apibūdina žodžiais, kurie, atsižvelgiant į popiežiaus pasirinktą temą, įgyja ypatingą svarbą: „Vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris virš visų, per visus ir visuose“ (Ef 4, 5–6). Taigi mūsų vienybė kyla ne iš to, kad turime tuos pačius įpročius ar tą patį jautrumą, o iš to, kad priklausome tam pačiam Kristui ir esame gavę tą patį Krikštą.

2. Pasaulinės misijų dienos 100 metų jubiliejus

Šiųmetis minėjimas taip pat suteikia mums progą prisiminti Pasaulinės misijų dienos, kuriai 2026 m. sukanka 100 metų, istoriją. Lietuvoje ši diena tapo geriau žinoma ir buvo vis plačiau minima ypač pastaraisiais dešimtmečiais. Tačiau jos ištakos siekia 1926 m., kai popiežius Pijus XI išreiškė norą, kad visose pasaulio bažnyčiose būtų minima diena, skirta malda ir solidarumui su misijomis.

Pijaus XI sprendimą reikia suvokti jo ryžtingo pasiryžimo skleisti Evangeliją bei stiprinti jaunas bažnyčias kontekste. Savo enciklikoje *Rerum Ecclesiae*, paskelbtoje 1926 m. vasario 28 d., popiežius visai krikščionių bendruomenei priminė jos atsakomybę už tautų evangelizavimą ir pabrėžė būtinybę remti misijas malda, pašaukimais bei konkrečia pagalba.

Pijus XI nustatė, kad Pasaulinė misijų diena visose pasaulio vyskupijose būtų švenčiama priešpaskutinį spalio sekmadienį. Jo tikslas buvo, kad misija nebūtų laikoma tik į tolimus kraštus vykstančių misionierių reikalu, bet atsakomybe, tenkančia kiekvienam pakrikštytajam. Popiežius siekė, kad malda, solidarumas ir misijinis ugdymas taptų įprasta Bažnyčios gyvenimo dalimi.

Svarbu prisiminti, kad būtent 1926 m., tais pačiais metais, kai buvo įsteigta Pasaulinė misijų diena, Pijus XI taip pat paveikė Lietuvos bažnytinį gyvenimą, įsteigdamas Lietuvos bažnytinę provinciją. Šis sprendimas taip pat kilo iš popiežiaus troškimo atnaujinti krikščioniškąjį mūsų gyvenimą, įsteigti tarsi naują misiją Lietuvos Bažnyčiai ir jos tikintiesiems.

Šis istorinis sutapimas gali padėti mums geriau suprasti Pasaulinės misijų dienos reikšmę Lietuvos Bažnyčiai. Mūsų priklausymas Bažnyčiai negali būti suvokiamas tik vietiniu ar nacionaliniu požiūriu, nes Lietuvos Bažnyčia yra visuotinės Bažnyčios dalis ir dalyvauja toje pačioje misijoje. Mūsų vietinės Bažnyčios istorija įrašyta į didesnę Katalikų Bažnyčios istoriją ir būtent todėl esame kviečiami jaustis atsakingi ne tik už savo bendruomenių gyvenimą, bet ir už kitose pasaulio dalyse gyvenančių krikščionių bendruomenių gyvenimą bei misiją. Pasaulinė misijų diena leidžia mums konkrečiai patirti šį katalikiškumą. Tą patį sekmadienį skirtingų žemynų krikščionys renkasi aplink Eucharistiją, meldžiasi už misijas ir dalijasi turimomis gėrybėmis, kad paremtų bažnyčias, kurioms labiausiai reikia paramos. Bažnyčia išreiškia solidarumą, kuris nėra vien ekonominis, nes už kiekvienos aukos slypi suvokimas, kad kito misija taip pat yra ir mūsų misija.

Popiežius Leonas XIV, prisimindamas savo misionierišką patirtį Peru, teigė galėjęs asmeniškai įsitikinti, kaip per Pasaulinę misijų dieną išreiškiamas tikėjimas, malda ir dosnumas gali pakeisti ištisas bendruomenes. Jo Peru esanti vyskupija, tarpininkaujant Popiežiškosioms misijų draugijoms, sulaukė didelės pagalbos. Tai svarbus liudijimas, nes primena, kad net ir iš pažiūros mažas veiksmas gali įgyti kur kas didesnę reikšmę, kai jis išgyvenamas Bažnyčios bendrystėje.

3. Maldoje išgyvenamas misijų mėnuo

Popiežiaus Leono XIV žinios kontekste spalio mėnuo kiekvienam iš mūsų gali tapti proga atnaujinti tikėjimą ir jo praktikavimą. Į priekį mus vesti turi ne vien būtinybė padaryti daugiau, bet troškimas geriau suprasti, ką reiškia būti krikščionimis Bažnyčioje, kuri iš prigimties yra misijinė.

Vatikano II Susirinkimas priminė, kad: „Visų tikinčiųjų, kaip gyvojo Kristaus narių, krikštu, sutvirtinimu ir Eucharistija įjungtų į jį ir tapusių į jį panašiais, pareiga yra

padėti Kristaus Kūnui plėtotis ir augti, kad jis kiek galima greičiau pasiektų savo pilnatvę. Tad visi Bažnyčios vaikai gyvai tejaucia savo atsakomybę už pasaulį, teugdo savyje ištis katalikišką dvasią ir teskiria savo jėgas evangelizacijos darbui. Tačiau visi težino, kad pirmoji ir svarbiausia jų pridermė – skleidžiant tikėjimą gyventi giliai krikščionišką gyvenimą“ (Dekretas *Ad gentes*, 36). Taigi misija nėra tik kunigų, vienuolių ar misionierių užduotis. Kiekvienas pakrikštytasis konkrečioje savo gyvenimo situacijoje dalyvauja Kristaus misijoje.

Nebūtinai turime išvykti į tolimą šalį. Daugelis žmonių įgyvendina savo misiją šeimoje, darbe, mokykloje, visuomeniniame gyvenime, kasdieniuose santykiuose. Krikščionis gali būti misionierius ir išklausydamas kitą žmogų, gebėdamas atleisti, tinkamu metu ištarti reikalingą žodį, patarnauti tam, kuriam reikia pagalbos, arba ramiai, nesigėdydamas ir neagresyviai liudyti tikėjimą.

Taigi Misijų mėnuo gali tapti proga savęs paklausti, ar mūsų tikėjimas iš tiesų geba kažką perduoti kitiems. Neturime nuolat ieškoti progų kalbėti apie Dievą, bet privalome savęs paklausti, ar mūsų gyvenimo būdas atspindi Dievo buvimą.

Malda taip pat yra misijos dalis. Kartais galime susidaryti įspūdį, kad melstis už misijas neveiksminga matant daugybę pasaulyje egzistuojančių poreikių. Tačiau Bažnyčia moko, kad per maldą mes taip pat dalyvaujame misijoje. Kai meldžiamės už misionierių, kurią nors persekiojamą krikščionių bendruomenę, skurdžiame regione dirbančius kunigą ar vienuolę, vaikams Evangeliją skelbiantį katechetą ar Kristaus dar nepažįstantį žmogų, mes ne tik prisimename juos Dievo akivaizdoje – per maldos bendrystę įsitraukiame į šių žmonių misiją.

Todėl spalio mėnesį Rožinį galima melstis vis naujomis misijų intencijomis. Kontempliuodami Kristaus gyvenimo slėpinius, galime patikėti Marijos užtarimui įvairias visuotinės Bažnyčios bendruomenių situacijas ir leisti paliečiami daugelio mūsų brolių bei seserų gyvenimo aplinkybių. Tai moko mus įveikti individualizmo pagundą, galinčią įsiskverbti ir į tikėjimo gyvenimą, ir primena, jog krikščionis visuomet gyvena ryšyje su kitais tikinčiaisiais.

4. Nuo bendrystės su Kristumi iki liudijimo pasaulyje

Galiausiai popiežiaus Leono XIV žinia mums siūlo perspektyvą ne tik spalio mėnesiui, bet ir visam mūsų tikėjimo keliui. Jei esame „viena Kristuje“, mūsų priklausymas Kristui negali likti vien vidine tikrove. Vienybė su Kristumi palaipsniui keičia mūsų žvilgsnį į kitus, į tai, kaip sprendžiame konfliktus, kaip naudojames savo gėrybėmis ir kaip suvokiame savo atsakomybę Bažnyčiai bei pasauliui.

Bendrystė su Kristumi išlaisvina mus nuo pagundos laikyti tikėjimą tik privačiu reikalu. Krikščionims Evangelija buvo paskelbta ne vien tam, kad jie būtų asmeniškai išganyti, bet tam, kad pagal savo galimybes ir pašaukimą taptų gauto išganymo liudytojais. Šv. Paulius šią transformaciją išreiškia labai stipriais žodžiais: „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, o gyvena manyje Kristus“ (Gal 2, 20). Misija kyla būtent iš šio naujo gyvenimo, kuriame Kristus tampa žmogaus egzistencijos centru.

Todėl tikrasis Misijų mėnesio vaisius neturėtų būti vien didesnis dėmesys misijų poreikiams, bet ir atviresnis, labiau bažnytinis bei pasirengęs tarnauti tikėjimas. Jei šiomis savaitėmis Rožinis padės mums tapti atidesniais kitiems, labiau gebėti atleisti, dosniau dalintis tuo, ką turime, ir geriau suvokti savo priklausymą visuotinei Bažnyčiai, tuomet būsime supratę popiežiaus Leono XIV žinios esmę.

Pasaulinės misijų dienos, minėsimos spalio 18 d., rinkliava bus konkretus bendrystės ženklas. Per Popiežiškąsias misijų draugijas surinktomis aukomis remiamos įvairių kraštų bažnyčios, kurioms reikia pagalbos rengiant katechetus bei seminaristus, ugdant naujai pašauktus kunigus bei vienuolius, statant ir išlaikant maldos namus, taip pat vykdant pastoracinę ir ugdomąją veiklą, ypač su vaikais ir jaunuoliais. Tačiau mūsų aukos vertė priklauso ne nuo materialinės jos išraiškos. Auka tampa prasminga tada, kai kyla iš suvokimo, kad tai, kas priklauso broliškai Bažnyčiai, tam tikra prasme priklauso ir mums.

Tas pats pasakytina ir apie maldą. Krikščionių bendruomenė, besimeldžianti už kitas bendruomenes, mokosi neužsisiklęsti savo problemose. Žmogus, kasdien pavedantis Marijos globai misionierių, kurio niekada nėra sutikęs, šeima, besimeldžianti už persekiojamus krikščionis, ar parapijos grupę, maldoje prisimenanti tolimą jauną bažnyčią, išgyvena konkrečią bažnytinę bendrystę.

Rožinis nuo seno mums suteikia būtent tokią galimybę. Rožinio paprastumas leidžia jam įsilieti į kasdienį gyvenimą, o kartu jo gelmė veda mus į pačią krikščionybės šerdį. Marija mus moko kontemplanuoti Jėzų, o kontemplanuodami Jėzų mokomės suvokti, kad jo misija skirta kiekvienai moteriai ir kiekvienam vyrui. Malda tampa vieta, kurioje mūsų širdis palaipsniui gali tapti panaši į Bažnyčios širdį. Tuomet malda neliks atskirta nuo gyvenimo, o Misijų mėnuo nebus tik dar viena bažnytinio kalendoriaus data. Priešingai, tai bus laikas, kai iš naujo atrasime, kad mūsų tikėjimas padaro mus didesnės bendruomenės dalimi ir kad ši bendrystė daro mus atsakingus vieniems už kitus.

Kun. Alessandro Barelli SDB

Nacionalinės misijų tarnybos direktorius

Katalikų Bažnyčios Katekizmo citatos kiekvienai 2026 m. spalio dienai

Spalio 1 d.

Bažnyčia yra visuotinė dėl to, kad yra Kristaus siunčiama pas visų tautų žmones: visi žmonės yra pašaukti į naująją Dievo tautą. Todėl ši tauta, likdama viena ir vieninga, turi skleisti per visą pasaulį ir per visus amžius, kad išsipildytų Dievo valios sumanymas – iš pat pradžių sukurti vieningą žmogaus prigimtį ir išsklaidytuosius savo vaikus galiausiai vėl suburti vienybėn [...]. Šis visuotinio bruožas, puošias Dievo tautą, yra paties Viešpaties dovana, kurios dėka Katalikų Bažnyčia veiksmingai ir nepaliaujamai siekia vėl sutelkti visą žmoniją su visomis jos gėrybėmis aplink galvą – Kristų jo Dvasios vienybėje. (KBK 831)

Spalio 2 d.

Kad vėl suburtų visus nuodėmės išsklaidytus ir suklydusius savo vaikus, Tėvas panoro žmoniją sukviesti į savo Sūnaus Bažnyčią. Bažnyčia yra vieta, kurioje žmonija turi atrasti savo vienybę ir išganymą. Ji yra „sutaikintas pasaulis“. Ji yra laivas, „kuris patikimai plaukia šiame pasaulyje, Šventosios Dvasios vėjui pučiant į Viešpaties kryžiaus iškeltas bures“. (KBK 845)

Spalio 3 d.

„Nors žmonės, be savo kaltės nepažįstančius Evangelijos, Dievas galėtų jam vienam žinomais keliais atvesti į tikėjimą, be kurio negalima jam patikti, tai nepanaikina Bažnyčios prievolės ir drauge šventos teisės skelbti Evangeliją“ visiems žmonėms. (KBK 848)

Spalio 4 d.

Bažnyčia, vedama jai būdingo katalikiškumo [visuotinio] reikalavimo ir paklusdama savo Steigėjo priesakui, stengiasi skelbti Evangeliją visiems žmonėms.“ „Tad

eikite ir padarykite mano mokinius visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, mokydami laikytis visko, ką tik esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki pasaulio pabaigos“ (Mt 28, 19–20). **(KBK 849)**

Spalio 5 d.

Pirmasis Viešpaties pavestos misijos šaltinis yra amžinoji Švenčiausiosios Trejybės meilė: „Keliančios Bažnyčios prigimtis yra misijinė, nes ji pagal Dievo Tėvo planą kilo iš Sūnaus ir Šventosios Dvasios misijos.“ O galutinis misijos tikslas yra ne kas kita, kaip leisti žmonėms dalyvauti Tėvo ir Sūnaus bendrystėje, kurią išreiškia jų meilės Dvasia. **(KBK 850)**

Spalio 6 d.

Savo misijinę pareigą bei užsidegimą Bažnyčia visados kildino iš Dievo meilės visiems žmonėms: „Kristaus meilė valdo mus...“ (2 Kor 5, 14). Iš tiesų Dievas „trokšta, kad visi žmonės būtų išganyti ir pasiektų tiesos pažinimą“ (1 Tim 2, 4). Dievas trokšta, kad visi, pažindami tiesą, būtų išganyti. **(KBK 851)**

Spalio 7 d.

„Šventoji Dvasia iš tiesų yra pagrindinis visos bažnytinės misijos veikėjas.“ Ji veda Bažnyčią jos misijos keliais. „Kadangi ši misija tęsia ir istorijos būvyje išskleidžia misiją paties Kristaus, kuris buvo siųstas skelbti gerąją naujieną vargdieniams, Kristaus Dvasios skatinama Bažnyčia turi žengti tuo pačiu keliu, kuriuo žengė ir jis – neturto, klusnumo, tarnavimo ir savęs aukojimo net iki mirties, iš kurios jis prisikėlė kaip nugalėtojas, keliu.“ „Kankinių kraujas yra krikščionių sėkla.“ **(KBK 852)**

Spalio 8 d.

Deja, keliančioji Bažnyčia pati patiria, „kaip toli viena nuo kitos yra jos skelbiama žinia ir Evangelijos skelbėjų žmogiškoji silpnybė“. Tik „atgailos ir atsinaujinimo“, „siauru kryžiaus keliu“ žengdama, Dievo tauta gali plėsti Kristaus karalystę. „Kristus atpirkimo darbą atliko būdamas neturtingas ir persekiojamas. Lygiai taip ir Bažnyčia šaukiama leisti tuo pačiu keliu, idant perteiktų žmonėms išganymo vaisius. **(KBK 853)**

Spalio 9 d.

Būdama misijinė, Bažnyčia „keliauja kartu su visa žmonija ir kartu su pasauliu patiria tą pačią žemiškąją dalį. Žmonių bendruomenė turi būti atnaujinta Kristuje ir perkeista į Dievo šeimą. Bažnyčia yra tartum tos bendruomenės raugas, tartum jos siela“. Užtat misiją vykdančiai Bažnyčiai reikia kantrybės. Bažnyčios pastangos prasideda su Evangelijos skelbimu tautoms ir žmonių grupėms, kurios dar netiki Kristaus, tęsiasi steigiant krikščionių bendruomenes, kurios „taps Dievo buvimo pasaulyje ženklu“, ar įkuriant vietines Bažnyčias; ji skatina įkultūrinimo procesą, kad Evangelija persunktų įvairių tautų kultūrą. (KBK 854)

Spalio 10 d.

Bažnyčios misija reikalauja pastangų siekti krikščionių vienybės. „Krikščionių susiskaldymas kliudo Bažnyčiai įgyvendinti jai būdingą katalikiškumo [visuotinum] pilnatvę tuose savo vaikuose, kurie jai priklauso pagal krikštą, bet yra atsiskyrę nuo visiškos bendrystės su ja. Net pačiai Bažnyčiai dėl to sunkiau tą katalikiškumo [visuotinum] pilnatvę visais atžvilgiais išreikšti pačioje gyvenimo tikrovėje. (KBK 855)

Spalio 11 d.

Misijos vykdymo darbas apima ir pagarbų dialogą su tais žmonėmis, kurie dar nėra priėmę Evangelijos. Šis dialogas gali būti naudingas ir patiems tikintiesiems – išmokstant geriau pažinti „tautose randamus tiesos ir malonės pradmenis, rodančius nelyginant paslėptą Dievo buvimą“. Tikintieji skelbia Gerąją Naujieną jos nepažįstantiems, kad sutvirtintų, papildytų ir paryškintų tiesą ir gėrį, kurių Dievas buvo dosniai suteikęs žmonėms ir tautoms, kad apvalytų jas nuo klaidų ir blogio „Dievo garbei, velnio sąmyšiui ir žmogaus laimei“. (KBK 856)

Spalio 12 d.

Jėzus yra Tėvo siųstasis. Savo tarnystės pradžioje Jis „pasišaukė, kuriuos pats norėjo [...]. Ir jis paskyrė Dvylika, kad jie būtų kartu su juo ir kad galėtų siųsti juos skelbti žodžio“ (Mk 3, 13–14). Nuo to laiko jie bus „pasiuntiniai“ (tokia graikų kalbos žodžio *apostoloi* reikšmė). Per juos Jėzus tęsia savo misiją: „Kaip mane siuntė Tėvas, taip ir aš jus siunčiu“ (Jn 20, 21). Jų tarnystė yra Jo misijos tęsinys: „Kas jus priima, tas mane priima“, – pasakė Jis Dvylikai (Mt 10, 40). (KBK 858)

Spalio 13 d.

Jėzus įtraukia juo [apaštalus] į savo misiją, gautą iš Tėvo: kaip „Sūnus nieko negali daryti iš savęs“ (Jn 5, 19. 30), bet viską gauna iš Tėvo, kuris Jį siuntė, taip ir tie, kuriuos siunčia Jėzus, negali nieko daryti be Jo, iš kurio yra gavę priesaką ir galią vykdyti misiją. **(KBK 859)**

Spalio 14 d.

Visa Bažnyčia yra apaštališka ir ta prasme, kad ji yra „siųsta“ į visą pasaulį; visi Bažnyčios nariai, nors ir skirtingais būdais, dalyvauja šioje misijoje. „Krikščioniškasis pašaukimas yra ir pašaukimas apaštalavimui.“ „Apaštalavimu“ vadinama „kiekviena mistinio Kūno veikla“, kuria siekiama „visoje žemėje“ skleisti „Kristaus karalystę“. **(KBK 863)**

Spalio 15 d.

Bažnyčia yra visuotinė: ji skelbia visą tikėjimą, turi visas išganymo priemones ir jas teikia; ji siunčiama į visas tautas; kreipiasi į visus žmones; apima visus laikus ir „prigimtimi yra misionieriška“ **(KBK 868)**

Spalio 16 d.

Visi Kristaus tikintieji dėl atgimimo Kristuje yra tikrai lygūs orumu ir veikla ir todėl visi – kiekvienas pagal savo padėtį ir pareigas – bendradarbiauja statydami Kristaus Kūną. **(KBK 872)**

Spalio 17 d.

Net Viešpaties valia atsiradę skirtumai tarp Jo kūno narių tarnauja to kūno vienybei ir misijai. Mat „Bažnyčioje egzistuoja tarnavimo įvairovė, bet misijos vienovė. Apaštalams ir jų įpėdiniais Kristus skyrė pareigą jo vardu bei galia mokyti, šventinti ir valdyti. O pasauliečiai, tapę Kristaus kunigiškosios, pranašiškosios ir karališkosios tarnybos dalyviais, atlieka savo pareigas visos Dievo tautos misijoje Bažnyčioje ir pasaulyje.“ **(KBK 873)**

Spalio 18 d.

Pasauliečių pašaukimas yra „ieškoti Dievo karalystės, rūpinantis laikinaisiais dalykais ir juos tvarkant pagal Dievo valią [...]. Tad jiems ypatingu būdu pavesta taip nušviesti ir tvarkyti visus laikinuosius dalykus, su kuriais jie glaudžiai susieti, kad visa vyktų Kristaus norimu būdu ir augtų bei šlovintų Kūrėją ir Atpirkėją.“ **(KBK 898)**

Spalio 19 d.

Kadangi pasauliečiai, kaip ir visi tikintieji, Krikšto ir Sutvirtinimo sakramentais yra Viešpaties siunčiami apaštalauti, tai jie yra įpareigoti ir turi teisę individualiai ar organizuotai dirbti, kad dieviškąją išganymo naujieną pažintų ir priimtų visi žmonės ir visa žemė; ta pareiga yra dar svarbesnė tada, kai tik per juos žmonės gali išgirsti Evangeliją ir pažinti Kristų. Bažnytinėse bendruomenėse jų veikla yra tokia reikalinga, kad be jos ganytojų apaštalavimas dažniausiai nesti pakankamai veiksmingas. **(KBK 900)**

Spalio 20 d.

Pasauliečiai savo pranašiskąją misiją taip pat atlieka „evangelizuodami, tai yra skelbdami Kristų gyvenimo pavyzdžiu ir žodžiu“. „Šitoks evangelizavimas [...] yra savitas ir ypač veiksmingas tuo, kad vykdomas įprastinėmis pasaulio sąlygomis“: šios srities apaštalavimą sudaro ne vien gyvenimo liudijimas; tikras apaštalas ieško progų žodžiais skelbti Kristų tiek netikintiesiems, [...], tiek tikintiesiems. **(KBK 905)**

Spalio 21 d.

Kristus siunčia savo apaštalus ir jų įpėdinius skelbti tikėjimo ir steigti Jo karalystės. Jis leidžia jiems dalyvauti savo misijoje. Iš Jo jie gauna galią Jam atstovauti. **(KBK 935)**

Spalio 22 d.

Kadangi pasauliečių luomui būdinga gyventi pasaulyje ir rūpintis pasaulio reikalais, Dievas pašaukia juos, užsidegusius krikščioniškąja dvasia ir veikiančius tarsi raugas, apaštalauti pasaulyje. **(KBK 940)**

Spalio 23 d.

Nuo Sekminių Bažnyčia ėmė švęsti ir teikti šventąjį Krikštą. Šv. Petras pareiškė jo pamokslo sujaudintai miniai: „Atsiverskite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus vardan, kad būtų atleistos jums nuodėmės, tada gausite Šventosios Dvasios dovaną“ (Apd 2, 38). Apaštalai ir jų bendradarbiai krikštijo kiekvieną įtikėjusį Jėzų: žydus, dievobaiminguosius, pagonis. Krikštas visuomet atrodė susijęs su tikėjimu: „Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai“, – pareiškė Paulius Filipų kalėjimo viršininkui. **(KBK 1226)**

Spalio 24 d.

Pats Viešpats tvirtina, kad Krikštas būtinas išganymui. Todėl Jis paliepė savo mokiniams skelbti Evangeliją ir krikštyti visų tautų žmones. Krikštas yra būtinas išganymui tų žmonių, kuriems paskelbta Evangelija ir kurie turi galimybę to sakramento prašyti. Bažnyčia nežino kito būdo amžinajai laimei pasiekti kaip tik Krikštą; dėl to ji stengiasi būti ištikima Viešpaties priesakui ir pasirūpinti, kad atgimtų „iš vandens ir Dvasios“ visi, kurie tik gali būti pakrikštyti. Dievas išganyimą susiejo su Krikšto sakramentu, bet Jis pats nėra savo sakramentų susaistytas. **(KBK 1257)**

Spalio 25 d.

Krikštas padaro mus Kristaus Kūno nariais. „Tad [...] mes esame vieni kitų nariai“ (Ef 4, 25). Krikštas įtraukia į Bažnyčią. Iš Krikšto šaltinių gimsta vienintelė Naujosios Sandoros Dievo tauta, kuri peržengia visas prigimtines bei žmogiškas tautų, kultūrų, rasių ir lyčių ribas: „Mes visi buvome pakrikštyti vienoje Dvasioje, kad sudarytume vieną Kūną“ (1 Kor 12, 13). **(KBK 1267)**

Spalio 26 d.

Tikintieji, per Krikštą „atgimę Dievo vaikais“, „žmonių akivaizdoje privalo išpažinti iš Dievo per Bažnyčią gautąjį tikėjimą“ ir dalyvauti apaštališkoje ir misijinėje Dievo tautos veikloje. **(1270)**

Spalio 27 d.

Kristus norėjo ateiti į šį pasaulį ir augti Šventojoje Juozapo ir Marijos Šeimoje. Bažnyčia yra ne kas kita, kaip „Dievo šeima“. Nuo pat pradžių Bažnyčios branduolį dažnai sudarydavo tie žmonės, kurie įtikėdavo „su visais savo namais“. Atsiversdami jie troško, kad ir „visi jų namai“ būtų išganyti. Tos įtikėjusios šeimos tapo krikščioniškojo gyvenimo salelėmis netikinčiame pasaulyje. **(KBK 1655)**

Spalio 28 d.

Mūsų dienų pasaulyje, kuris tikėjimui dažnai esti svetimas ir net priešiškas, tikinčios šeimos yra nepaprastai reikšmingos kaip gyvo ir pavyzdingo tikėjimo židiniai. Dėl to Vatikano II Susirinkimas pagal seną tradiciją šeimas vadina Namų Bažnyčia. **(KBK 1656)**

Spalio 29 d.

Krikščioniškoji šeima yra vieta, kur vaikai pirmiausia sužino apie tikėjimą. Dėl to šeimos židinys teisėtai vadinamas „namų Bažnyčia“, malonės ir maldos bendruomene, žmogiškųjų dorybių ir krikščioniškosios meilės mokykla. (**KBK 1666**)

Spalio 30 d.

Pakrikštytųjų ištikimybė yra pirmutinė sąlyga Evangelijai skelbti ir Bažnyčios misijai pasaulyje vykdyti. Išganyto naujieną turi patvirtinti krikščionių gyvenimo liudijimas, kad žmonės matytų spinduliuojančią jos tiesos jėgą. „Jau pats krikščioniško gyvenimo liudijimas ir geri darbai, atlikti antgamtinė dvasia, turi galios patraukti žmones į tikėjimą ir Dievą. (**KBK 2044**)

Spalio 31 d.

„Bažnyčios meilė vargšams [...] yra neatsiejama jos tradicijos dalis.“ Tą meilę įkvėpia palaiminimų Evangelija,¹⁹⁶ Jėzaus neturtas¹⁹⁷ ir Jo dėmesys vargdieniams. Varguolių meilė gali būti net vienas iš motyvų dirbti, idant būtų „iš ko padėti stokojančiam“. Ji nukreipta ne tik prieš medžiaginį neturtą, bet ir prieš daugelį kultūrinio bei religinio neturto formų. (**LKB 2444**)

Švč. Mergelės Marijos rožinis

Švenčiant 2026 m. spalį – Misijų mėnesį

IVADAS

Spalis mus ir vėl kviečia paimti į rankas Rožinį ir kartu su Marija leistis į tikėjimo kelionę. Kalbėti Rožinį – tai kartu su Viešpaties Motina gilintis į Kristaus slėpinį.

Popiežius Leonas XIV mums primena: „Kartu su Marija apmąstydami Rožinio slėpinius esame vedami atpažinti Jėzuje Kristuje vienintelį ir galutinį Žodį, kurį ištara Tėvas“ (Leonas XIV, Kalba užbaigiant Rožinio maldą Vatikano soduose, 2026 m. gegužės 30 d.).

Keturios Šventojo Rožinio dalys – džiaugsmo, šviesos, kančios ir garbės slėpiniai – leidžia mums pereiti visą Evangelijos kelią. Marija lydi mus šiame kelyje kaip „tikinčiojo pavyzdys – ji atveria savo širdies ausį, kad išgirstų, ką sako Dievas“ (Leonas XIV, Kalba užbaigiant Rožinio maldą Vatikano soduose, 2026 m. gegužės 30 d.).

Misijų mėnesį šis Kristaus slėpinių apmąstymas tampa ir malda už Bažnyčią bei visuotinę jos misiją. Meldžiamės už visame pasaulyje gyvenančią Bažnyčią, o ypač už Bažnyčią Lietuvoje, kad nepaisydama iššūkių ir sunkumų, ji drąsiai ir ištikimai liudytų Evangeliją šiandienos visuomenėje. Prisimename misionierius ir misionieres, palikusius savo kraštą, kad tarnautų Kristui tarp kitų tautų brolių ir seserų, neretai sudėtingomis aplinkybėmis. Kaip primena popiežius Leonas XIV, misionieriškasis pašaukimas „kyla iš troškimo visiems nešti Evangelijos džiaugsmą ir paguodą, ypač tiems, kurių gyvenimo istorijos yra sudėtingos ir paženklintos žaizdų“ (Leonas XIV, Homilija Misijų pasaulio ir migrantų jubiliejaus proga, 2025 m. spalio 5 d.).

Tačiau misija nėra vien tų, kurie išvyksta į tolimus kraštus, užduotis. Kiekvienas pakrikštytasis yra pašauktas skelbti Kristų ten, kur gyvena: šeimoje, darbe, mokykloje, krikščionių bendruomenėje ir visuomenėje. Evangelija tampa įtikinama, kai ji įgauna pavidalą mūsų gyvenime, mūsų pasirinkimuose, tame, kaip priimame kitus, tarnaujame, atleidžiame ir rūpinamės vieni kitais.

Melskime, kad kiekvienas mūsų iš naujo atrastų savo misionierišką pašaukimą ir mokėtų liudyti Kristų ne tik žodžiais, bet pirmiausia savo gyvenimu.

Tegul mūsų malda tampa ir popiežiaus Leono XIV žodžiai: „Marija, Misijų Karalienė, lydek mūsų evangelizavimo darbą kiekviename žemės kampelyje: padaryk mus taikos įrankiais ir padėk visam pasauliui Kristuje atpažinti išganančią šviesą“ (Leonas XIV, Žinia 100-osios Pasaulinės misijų dienos proga, 2026 m. sausio 25 d.).

Kartu su Marija kontempliuokime Kristų, kad išmoktume jį atpažinti, juo sekti ir jį skelbti. Tegul kiekviena „Sveika, Marija“ tampa ir malda už tai, jog Evangelija ir toliau sklستų į mūsų laikų žmonių širdis.

Persišegnojame sakydami:

Vardan Dievo – Tėvo ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. *Amen.*

Rožinio įžangos malda

Atverk, Viešpatie, mūsų lūpas, kad garbintume Tavo šventąjį vardą; apšviesk mūsų protus, kad tinkamai mąstytume šventąsias paslaptis; nuskaidrink mūsų širdis, kad stropiai ir nuoširdžiai kalbėtume šventąjį rožinį. *Amen.*

Su karoliuku prie rožinio kryžiaus meldžiamės „Tėve mūsų“:

Tėve mūsų, kuris esi danguje! Teesie šventas Tavo vardas, teateinie Tavo karalystė, teesie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje. Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams. Ir neleisk mūsų gundyti, bet gelbėk mus nuo pikto. *Amen.*

Su trimis karoliukais meldžiamės „Sveika, Marija“:

Sveika, Marija, malonės pilnoji! Viešpats su Tavimi. Tu pagirta tarp moterų, ir pagirtas Tavo Sūnus Jėzus. Šventoji Marija, Dievo Motina, melsk už mus, nusidėjėlius, dabar ir mūsų mirties valandą. *Amen.*

Tada pagarbiname Trejybę:

Garbė Dievui – Tėvui ir Sūnui, ir Šventajai Dvasiai. Kaip buvo pradžioje, dabar ir visados, ir per amžius. *Amen.*

Misijų mėnesį kiekvieną dieną siūloma frazė iš Katalikų Bažnyčios Katechizmo. (žr. 11 p.)

Kiekvienos iš penkių dalių pradžioje įvardijame konkretų slėpinį (žr. žemiau) ir jį apmąstome.

Su kiekvienos dalies pradžios karoliuku meldžiamės „Tėve mūsų“, su dešimt karoliukų – „Sveika, Marija“. Atskirą slėpinį užbaigiame malda „Garbė Dievui – Tėvui...“ ir malda prašant Mergelės Marijos užtarimo:

Marija, be gimtosios nuodėmės pradėtoji. Melski už mus, kurie šaukiame tavo pagalbos.

Ir šia malda:

O mano Jėzau, atleisk mums mūsų kaltes, apsaugok mus nuo pragaro ugnies, nuvesk į dangų visas sielas, o ypač tas, kurioms labiausiai reikalingas Tavo gailestingumas.

Rožinio slėpiniai

I dalis

Džiaugsmo slėpiniai
(pirmadienį ir šeštadienį)

Pirmasis slėpinys: APREIŠKIMAS ŠVČ. M. MARIJAI

Angelas jai tarė: „Nebijok, Marija, tu radai malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi iščiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus <...> Tada Marija atsakė: „Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man kaip tu pasakei“. (Lk 1, 30–31.38)

Antrasis slėpinys: ŠVČ. M. MARIJA PAS ELZBIETĄ

Vos tik Elzbieta išgirdo Marijos sveikinimą, jos iščiose šoktelėjo kūdikis, o pati Elzbieta pasidarė kupina Šventosios Dvasios. Ji balsiai sušuko: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų, ir palaimintas Tavo iščių vaisius!“ (Lk 1, 41–42)

Trečiasis slėpinys: BETLIEJUJE GIMSTA JĖZUS

Jiems tenai esant, prisiartino metas gimdyti, ir ji pagimdė savo pirmgimį sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė ēdžiose, nes jiems nebuvo vietos užeigoje. (Lk 2, 6–7)

Ketvirtasis slėpinys: JĖZUS PAAUKOJAMAS TĖVUI ŠVENTYKLOJE

Pasibaigus Mozės įstatymo nustatytoms apsivalymo dienoms, nunešė kūdikį į Jeruzalę paaukoti Viešpačiui <...> Simeonas jį paėmė į rankas, šlovino Dievą ir sakė: „Dabar gali, Valdove, kaip buvai žadėjęs, leisti savo tarnui ramiai iškeliauti, nes mano akys išvydo tavo išgelbėjimą“. (Lk 2, 22.28–30)

Penktasis slėpinys: JĖZUS ATRANDAMAS ŠVENTYKLOJE

Iškilmėms pasibaigus ir jiems grįžtant atgal, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet gimdytojai to nepastebėjo <...> po trijų dienų rado jį šventykloje, sėdintį tarp mokytojų, besiklausantį jų ir juos beklausinėjantį. <...> Jo motina jam tarė: „Vaikeli, kam mums taip padarei?!“ <...> Jis atsakė: „Kam gi manęs ieškojote? Argi nežinojote, kad man reikia būti savo Tėvo reikaluose?“ (Lk 2, 43.46.48–49)

II dalis

Šviesos slėpiniai
(ketvirtadienį)

Pirmasis slėpinys: JĖZAUS KRIKŠTAS JORDANE

Tomis dienomis atėjo Jėzus iš Galilėjos Nazareto, ir Jonas jį pakrikštijo Jordane. Vos tik išbridęs iš vandens, Jėzus pamatė prasiveriantį dangų ir Dvasią, tarsi balandį, nusileidžiančią ant Jo. Ir iš dangaus pasigirdo balsas: „Tu mano mylimasis Sūnus, tavimi aš gėriuosiu“. (Mk 1, 9–11)

Antrasis slėpinys: KANOS VESTUVĖSE JĖZUS VANDENĮ PAVERČIA VYNU

Išsibaigus vynui, Jėzaus motina jam sako: „Jie nebeturi vyno“. Jėzus atsakė: „O kas man ir tau, moterie? Dar neatėjo mano valanda“. Jo motina tarė tarnams: „Darykite, ką tik jis jums lieps“. (Jn 2, 3–5)

Trečiasis slėpinys: JĖZUS SKELBIA DIEVO KARALYSTĘ IR ATLEIDŽIA NUODĖMES

Kai Jonas buvo suimtas, Jėzus sugrįžo į Galilėją ir ėmė skelbti Dievo Evangeliją, kad atėjo metas ir prisiartino Dievo karalystė: „Atsiverskite ir tikėkite Evangelija!“ (Mk 1, 14–15)

Ketvirtasis slėpinys: JĖZAUS ATSIMAINYMAS ANT TABORO KALNO

Jėzus pasiėmė Petrą, Joną ir Jokūbą ir užkopė į kalną melstis. Besimeldžiant jo veido išvaizda pasikeitė, o drabužiai pasidarė skaisčiai balti <...> užėjo debesis ir uždegnė. <...> O iš debesies aidėjo balsas: „Šitas mano išrinktasis Sūnus, jo klausykite“. (Lk 9, 28–29. 34–35)

Penktasis slėpinys: JĖZUS ĮSTEIGIA EUCHARISTIJĄ

Paėmęs duonos, jis padėkojo, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: „Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas“. <...> Lygiai taip po vakarienės jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas“. (Lk 22, 19–20)

III dalis

Kančios slėpiniai
(antradienį ir penktadienį)

Pirmasis slėpinys: JĖZUS ALYVŲ SODE

Netrukus Jėzus su jais atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane <...> parpuolė kniūbsčias ir meldėsi: „Mano Tėve jei įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu. (Mt 26, 36-39)

Antrasis slėpinys: JĖZUS NUPLAKAMAS

Pilotas išėjo pas žydus ir tarė jiems: „Aš nerandu jame jokios kaltės <...> ar norite, kad paleisčiau jums žydų karalių?“ Tada jie ėmė šaukti: „Ne šitą, bet Barabą“ <...> Tuomet Pilotas ėmė ir nuplaskino Jėzų. (Jn 18, 38-39,1)

Trečiasis slėpinys: JĖZUS VAINIKUOJAMAS ERŠKĖČIAIS

Kareiviai, nupynę vainiką iš erškėčių, užspaudė jam ant galvos, apsiautė jį purpurine skraiste. Pilotas tarė: „Štai žmogus!“ (Jn 19, 2-3.5)

Ketvirtasis slėpinys: JĖZUS NEŠA KRYŽIŲ

Pilotas tarė žydams: „Štai jūsų karalius“. Tie ėmė šaukti: „Šalin, šalin! Ant kryžiaus jį!“ Tuomet Pilotas atidavė jiems jį nukryžiuoti <...> Nešdamas savo kryžių, jis ėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, hebrajiškai Golgotą. Tenai jį nukryžiavo; kartu su juo ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje. (Jn 19, 14-18)

Penktasis slėpinys: JĖZUS MIRŠTA ANT KRYŽIAUS

Buvo apie šeštą valandą, kai visą kraštą apgaubė tamsa ir buvo tamsu iki devintos valandos <...> Jėzus galingu balsu sušuko: „Tėve, į Tavo rankas atiduodu savo dvasią“. Ir su tais žodžiais numirė. (Lk 23, 44-46)

IV dalis

Garbės slėpiniai
(trečiadienį ir sekmadienį)

Pirmasis slėpinys: JĖZAUS PRISIKĖLIMAS IŠ MIRTIES

Šabui praėjus, Marija Magdalena, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nusipirko kvepalų, kad nuėjusios galėtų Jėzų patepti. <...> Įėjusios į kapo rūšį, išvydo dešinėje sėdintį jaunuolį baltais drabužiais ir nustėro. Bet jis joms tarė: „Nenusigąskite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis prisikėlė, jo čia nebėra (Mk 16, 1, 5–6).

Antrasis slėpinys: JĖZUS ŽENGIA Į DANGŲ

Jėzus nusivedė juos palei Betaniją ir, iškėlęs rankas, palaimino juos. Laimindamas jis atsiskyrė nuo jų ir pakilo į dangų. Jie pagarbino jį, paskui, didelio džiaugsmo kupini, sugrižo į Jeruzalę“. (Lk 24, 50 –52)

Trečiasis slėpinys: JĖZUS ATSIUNČIA ŠVENTĄJĄ DVASIĄ

Atėjus Sekminių dienos, visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje. Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi būtų smarkus vėjas. Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo. Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios. (Apd 2,1–4)

Ketvirtasis slėpinys: ŠVČ. M. MARIJA PAIMAMA Į DANGŲ

O Marija prabilo: „Mano siela šlovina Viešpatį, mano dvasia džiaugiasi Dievu, savo Gelbėtoju, nes jis pažvelgė į savo nuolankią tarnaitę. Štai nuo dabar palaiminta mane vadins visos kartos, nes didžių dalykų padarė man Visagalis, ir šventas yra jo vardas!“ (Lk 1, 46–49)

Penktasis slėpinys: ŠVČ. M. MARIJA VAINIKUOJAMA DANGAUS IR ŽEMĖS KARALIENE

Ir pasirodė danguje didingas ženklas: moteris, apsisiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas. Ji buvo nėščia ir dejavo, kentėdama sąrėmius bei gimdymo sopulius. [...] Ir ji pagimdė sūnų, berniuką, kuriam skirta ganyti visas tautas geležine lazda. (Ap 1, 1–2.5)

ROŽINIO PABAIGOJE:

Meldžiamės „Apaštalų tikėjimo išpažinimą“:

Tikiu į Dievą Tėvą visagalį, dangaus ir žemės Sutvėrėją; ir į Jėzų Kristų, vienatinį jo Sūnų, mūsų Viešpatį, kuris prasidėjo iš Šventosios Dvasios, gimė iš Mergelės Marijos, kentėjo prie Poncijaus Piloto, buvo prikaltas prie kryžiaus, numiręs ir palaidotas; nužengė į pragarus; trečiąją dieną kėlėsi iš numirusių; įžengė į dangų, sėdi visagalio Dievo Tėvo dešinėje, iš ten ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti. Tikiu į Šventąją Dvasią, šventąją visuotinę Bažnyčią, šventųjų bendravimą, nuodėmių atleidimą, kūno iš numirusių prisikėlimą ir amžinąjį gyvenimą. *Amen.*

„Sveika, Karaliene“

SVEIKA, KARALIENE, gailestingoji Motina, mūsų gyvybe, paguoda ir viltie, sveika! Tavęs šaukiamės ištremtieji Ievos vaikai, Tavęs ilgimės, verkdami ir vaitodami šiame ašarų klonyje. Todėl Tu, mūsų Užtarėja, savo gailestingas akis į mus atkreipki ir Jėzų, garbingą mylimąjį Sūnų, mums po šios tremties parodyk. O geroji, o malonioji, o mieliausioji Mergele Marija!

Malda už mirusiuosius:

Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie! Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia!
Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie! Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia!
Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie! Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia!
Tegul ilsisi ramybėje. *Amen.*

Malda Švč. M. Marijos užtarimui už misijas ir už Bažnyčios vienybę:

Tavo apgynimo šaukiamės, šventoji Dievo Gimdytoja! Mūsų maldų neatmeski mūsų reikaluose, bet nuo visokių pavojų mus visados gelbėk. Mergele garbingoji ir palaimintoji, mūsų Valdove, mūsų Tarpininke, mūsų Užtarėja, su savo Sūnumi mus sutaikink, savo Sūnui mus paveski, savo Sūnui mus atiduoki!

Malda šv. Juozapo užtarimui

Į tave, palaimintasis Juozapai, kreipiamės vargų spaudžiami. Melsdami tavo Švenčiausiąją Sužadėtinę pagalbos, su pasitikėjimu prašome, kad ir tu mus globotum.

Dėl tos skaisčios meilės, kuri tave jungė su nekaltąja Mergele, Dievo Gimdytoja, ir dėl to tėviško džiaugsmo, su kuriuo glaudei prie savęs Kūdikelį Jėzų, maloningai pažvelk į visus, kuriuos Jėzus Kristus yra atpirkęs savo Krauju, ir mūsų reikaluose padėk mums savo galia ir užtarimu.

Rūpestingasis Šventosios šeimos sarge, saugok Jėzaus Kristaus žmones. Mylimasis Tėve, padėk mums išvengti visokių klaidų ir nupuolimų.

Galingasis gelbėtojai, stiprink mus kovoje su tamsos galybėmis ir kaip anuomet išgelbėjai Kūdikelį Jėzų iš gresiančio jo gyvybei pavojaus, taip dabar gink šventąją Dievo bažnyčią nuo priešų žabangų ir nuo visokių nelaimių, o kiekvieną mūsų nuolat globok, kad, stiprinami tavo pavyzdžio ir pagalbos, galėtume šventai gyventi Dievo malonėje numirti ir pasiekti amžinąją dangaus laimę. *Amen.*

Giesmė Švč. M. Marijai

SU GALINGA ROŽINIO MALDA * mes ateinam visi, o Marija! * Štai krūtinėj sutirpo kančia, * o palaima dangaus vėl širdyje.

2 Su galinga Rožančiaus malda * per gyvenimą eit pasiryžtam. * Tavo vardą visur, visada, * o Marija, kartoti išdrįstam.

3 Su galinga Rožančiaus malda * prie Marijos kasdien vis keliaujam. * Karalienė Rožančiaus, sveika! * Garbės himnus giedot nepaliaujam.

Popiežiaus Leono Žinia 100-osios Pasaulinės misijų dienos proga

(2026 m. spalio 18 d.)

Viena Kristuje, vieningi misijoje

Brangūs broliai ir seserys!

2026 m. Pasaulinei misijų dienai, kuri žymi Pijaus XI įsteigto ir Bažnyčiai labai brangaus šio šventinio minėjimo šimtmetį, parinkau temą „Viena Kristuje, vieningi misijoje“. Po jubiliejinių metų noriu paraginti visą Bažnyčią, kad su džiaugsmu ir uolumu, Šventosios Dvasios vedama, tęstų misijinį kelią. Tam reikia Kristuje susivienijusių širdžių, susitaikiusių bendruomenių ir visų atviro nusiteikimo didžiavasiškai ir su pasitikėjimu bendradarbiauti.

Mąstydami apie tai, kad esame viena Kristuje ir vieningi misijoje, leiskime Dievo malonei mus vesti ir įkvėpti, kad „atnaujintume savo misionieriško pašaukimo liepsną“ ir drauge žengtume į priekį vykdydami evangelizacijos įsipareigojimą Bažnyčios istorijoje besireiškiančioje „naujoje misionieriškoje epochoje“ (Homilija minint Misionierių ir migrantų jubiliejų, 2025 m. spalio 5 d.).

1. Viena Kristuje. Mokiniai misionieriai, vieniai Jame drauge su broliais bei seserimis

Misijos šerdis yra vienybės su Kristumi slėpinys. Prieš savo kančią Jėzus meldėsi Tėvui: „Tegul visi bus viena! Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, tegul ir jie bus viena mumyse“ (Jn 17, 21). Šie žodžiai atskleidžia giliausią Viešpaties Jėzaus troškimą ir sykiu Bažnyčios, jo mokinių bendruomenės, tapatybę: būti bendryste, kuri gimsta iš Trejybės ir gyvena palaikoma Trejybės bei Trejybėje, tarnauja visų žmonių brolystei ir siekia darnos su visa kūrinija.

Buvimą krikščionimi pirmiausia lemia ne praktikų ar idėjų sistema: tai gyvenimas vienybėje su Kristumi, per kurį mes tampame jo sūniško santykio su Tėvu Šventojoje Dvasioje dalininkais. Tai reiškia gyventi Kristuje kaip vynmedžio šakelės (plg. Jn 15, 4), panardintiems į Trejybės gyvenimą. Iš šios vienybės kyla tikinčiųjų

tarpusavio bendrystė ir visokeriopas misionieriškas vaisingumas. Šventasis Jonas Paulius II mokė: „... bendrystė yra misijos versmė ir drauge vaisius“ (Apaštališkasis paraginimas *Christifideles laici*, 32).

Todėl pirmutinė Bažnyčios misijinė atsakomybė yra atnaujinti ir išlaikyti gyvą dvasinę bei brolišką vienybę tarp jos narių. Daugelyje situacijų matome konfliktus, poliarizaciją, nesusipratimus, abipusį nepasitikėjimą. Kai tai vyksta ir mūsų bendruomenėse, tai menkina jų liudijimą. Evangelizavimo misija, kurią Kristus patikėjo savo mokiniams, pirmiausia reikalauja susitaikiusių ir bendrystės trokštančių širdžių. Todėl svarbu intensyvuoti ekumeninį bendradarbiavimą su visomis krikščioniškomis Bažnyčiomis, taip pat pasinaudojant galimybėmis, kurias atveria bendras Nikėjos Susirinkimo 1700-ųjų metinių minėjimas.

Galiausiai – bet tai ne mažiau svarbu – buvimas „viena Kristuje“ ragina mus visada žvelgti į Viešpatį, kad jis tikrai būtų asmeninio ir bendruomeninio gyvenimo, kiekvieno žodžio, veiksmo, tarpasmeninių santykių centre, kad galėtume su nuostaba ištarti: „Aš gyvenu, tačiau nebe aš, bet gyvena manyje Kristus“ (Gal 2, 20). Tai bus įmanoma nuolat klausantis jo Žodžio ir per sakramentų malonę, idant būtume gyvieji akmenys Bažnyčioje, kuri šiandien pašaukta įgyvendinti pamatinius Vatikano II Susirinkimo ir vėlesnio popiežių, ypač popiežiaus Pranciškaus, mokymo reikavimus. Šventasis Paulius sako: „Mes ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų kaip Viešpatį“ (2 Kor 4, 5). Todėl pakartojau šventojo Pauliaus VI žodžius: „Evangelizacija nėra tikra, jei nėra skelbiami Jėzaus Nazariečio, Dievo Sūnaus, vardas, mokymas, gyvenimas, pažadai, Karalystė ir slėpinys“ (Apaštališkasis paraginimas *Evangelii nuntiandi*, 22). Toks tikros evangelizacijos procesas prasideda kiekvieno krikščionio širdyje ir plinta į visą žmoniją.

Todėl kuo labiau būsime susivieniję Kristuje, tuo geriau galėsime kartu vykdyti jo mums patikėtą misiją.

2. Vieningi misijoje. Kad pasaulis tikėtų į Kristų Viešpatį

Mokinių vienybė nėra savitikslių: ji nukreipta į misiją. Jėzus tai aiškiai sako: „kad pasaulis įtikėtų, jog tu esi mane siuntęs“ (Jn 17, 21). Tik per susitaikiusios, broliškos ir solidarios bendruomenės liudijimą Evangelijos skelbimas įgyja visą savo komunikatyvią galią.

Šiuo požiūriu verta prisiminti palaimintojo Paolo Manna devizą: „Visa Bažnyčia dėl viso pasaulio atsivertimo“. Juo glaustai išreiškiamas idealas, kuriuo vadovaujantis 1916 m. buvo įkurta Popiežiškoji misijų sąjunga. Jos 110-ųjų metinių proga laimindamas reiškiu savo padėką už pastangas įkvėpti ir ugdyti kunigų,

pašvęstųjų ir pasauliečių misionierišką dvasią skatinant visų evangelizavimo pajėgų vienybę. Iš tiesų nė vienas pakrikštytasis nėra nušalintas nuo misijos ar abejingas jai: visi, kiekvienas pagal savo pašaukimą ir gyvenimo sąlygas, dalyvauja didžiuliame darbe, kurį Kristus patiki savo Bažnyčiai. Kaip ne kartą priminė popiežius Pranciškus, Evangelijos skelbimas visada yra komandinė, bendruomeninė ir sinodinė veikla.

Todėl būti vieningiems misijoje reiškia saugoti ir puoselėti bendrystės ir misionieriško bendradarbiavimo dvasingumą. Kasdien ugdydamiesi tokią nuostatą, Dievo malonės dėka mokomės vis labiau žvelgti į savo brolius ir seseris tikėjimo akimis, mokomės su džiaugsmu atpažinti gėrį, kurį Dvasia žadina kiekviename iš mūsų, priimti įvairovę kaip turtą, nešioti vieni kitų naštas ir visada siekti vienybės, kuri ateina iš aukštybių. Visi drauge turime vieną misiją, kurią kildina „vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas. Vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris virš visų, per visus ir visuose“ (Ef 4, 5–6). Šis dvasingumas yra kasdienis misionieriškosios mokinystės raiškos būdas. Jis padeda mums atkurti Bažnyčios evangelizacijos misiją, apimančią visuotinę viziją, taip pat įveikti pastangų fragmentaciją ir vieno Viešpaties sekėjų skaldymąsi į grupuotes, sakant „Aš esu Pauliaus“, „aš – Apolo“ (plg. 1 Kor 1, 10–12).

Misijinė vienybė, žinoma, turi būti suprantama ne kaip vienodumas, o kaip skirtingų charizmų sąveika siekiant to paties tikslo: regimai atskleisti Kristaus meilę ir pakviesti visus susitikti su juo. Evangelizacija įgyvendinama, kai vietos bendruomenės bendradarbiauja tarpusavyje ir kai kultūriniai, dvasiniai bei liturginiai skirtumai visapusiškai ir harmoningai išreiškiami tame pačiame tikėjime. Todėl raginu bažnytines institucijas bei kitus darinius stiprinti Bažnyčios misijinės bendrystės suvokimą ir kūrybiškai plėtoti konkrečias bendradarbiavimo tarpusavyje formas orientuojantis į misiją ir vykdant ją.

Šia proga dėkoju Popiežiškosioms misijų draugijoms už jų tarnystę puoselėjant misijinį bendradarbiavimą – tai su dėkingumu patyriau jau savo tarnystės Peru metu. Tikėjimo skleidimo, Šventosios vaikystės, Šventojo apaštalo Petro draugijos, taip pat Popiežiškoji misijų sąjunga toliau puoselėja ir formuoja tikinčiųjų, nuo mažiausiųjų iki vyriausiųjų, misionierišką sąmoningumą ir skatina maldos bei gailėstingosios meilės tinklą, jungiantį viso pasaulio bendruomenes. Reikšminga tai, kad Tikėjimo skleidimo draugijos įkūrėja palaimintoji Pauline Jaricot prieš du šimtus metų pradėjo Gyvojo rožinio iniciatyvą, dėl kurios iki šiol daugybė tikinčiųjų susiburia į nuotolines grupes melstis už visus dvasinius ir misionieriškus reikalus. Dera prisiminti, jog būtent Tikėjimo skleidimo draugijos pasiūlymu Pijus XI 1926 m. įsteigė Pasaulinę misijų dieną – tądien surinktos aukos kasmet

popiežiaus vardu paskirstomos įvairiems Bažnyčios misijos poreikiams. Taigi šios keturios draugijos kaip visuma ir kiekviena atskirai toliau atlieka vertingą vaidmenį visai Bažnyčiai. Jos yra gyvas Bažnyčios vienybės ir misionieriškos bendrystės ženklas. Kviečiu visus bendradarbiauti su jomis dėkingumo dvasia.

3. Misija mylėti. Skelbti, gyventi ir dalytis ištikima Dievo meile

Jei vienybė – misijos sąlyga, meilė yra jos esmė. Geroji Naujiena, kurią esame pašaukti skelbti pasauliui, nėra abstraktus idealas: tai Evangelija apie ištikimą Dievo meilę, įsikūnijusią Jėzaus Kristaus veide ir gyvenime.

Mokinių ir visos Bažnyčios misija Šventojoje Dvasioje tęsia Kristaus misiją, kuri gimsta iš meilės, išgyvenama meilėje ir veda į meilę. Pats Viešpats, savo iškilią maldą Tėvui prieš Kančią, pasimeldęs dėl mokinių vienybės, baigia taip: „kad meilė, kuria mane pamilai, būtų juose ir aš būčiau juose“ (Jn 17, 26). Apaštalai po to ėjo evangelizuoti vedami Kristaus meilės ir dėl Kristaus (plg. 2 Kor 5, 14). Taip pat per šimtmečius gausybė krikščionių, kankinių, išpažinėjų, misionierių atidavė savo gyvybę, kad pasaulis pažintų šią dieviškąją meilę. Taigi Bažnyčios evangelizavimo misija, Šventosios Dvasios, meilės Dvasios, vedama, tęsiasi iki laikų pabaigos.

Todėl noriu ypač padėkoti šiandienos *ad gentes* misionieriams bei misionierėms: tai žmonės, panašiai kaip šventasis Pranciškus Ksaveras, paliko savo tėvynę, savo šeimas ir visokeriopą saugumą, idant skelbtų Evangeliją, nešdami Kristų ir jo meilę į dažnai sudėtingas, vargas, konfliktų paženklintas ar kultūriškai tolimes vietas. Jie ir toliau su džiaugsmu aukojasi, nepaisydami sunkumų ir žmogiškojo ribotumo, nes žino, kad Kristus ir jo Evangelija – didžiausias turtas, kuriuo reikia dalytis. Savo atkaklumu jie rodo, kad Dievo meilė yra stipresnė už bet kokias kliūtis. Pasauliui vis dar reikia šių drąsių Kristaus liudytojų, o bažnytinėms bendruomenėms – naujų misionieriškų pašaukimų, kurie širdyje turi visada mums rūpėti ir už kuriuos turime nuolat melstis Tėvui. Tegul jis mums dovanoja jaunuolių ir suaugusiųjų, pasirengusių palikti viską ir sekti Kristų evangelizacijos keliu iki pat žemės pakraščių!

Žavėdamasis misionieriais ir misionierėmis, su ypatingu prašymu kreipiuosi į visą Bažnyčią: visi prisijunkime prie šios evangelizacijos misijos per gyvenimo Kristuje liudijimą, maldą ir indėlį į misijas. Žinome, kad dažnai „Meilė nėra mylima“, kaip sakė šventasis Pranciškus Asyžietis, į kurį ypač žvelgiame praėjus aštuoniems šimtams metų nuo jo iškeliavimo į dangų. Leiskimės užkrečiami jo troškimu gyventi Viešpaties meile ir perduoti ją artimiesiems ir tolimiesiems, nes, kaip jis sakė, „reikia labai mylėti Tą, kuris mus labai pamilo“ (šv. Bonaventūra Banjoredžietis. *Leggenda maior*, IX sk., 1; *Fonti francescane*, 1161). Tegul mus įkvepia ir šventosios Kūdikėlio

Jėzaus Teresės uolumas – ji nusprendė tęsti savo misiją ir po mirties: „Danguje aš trokšiu to paties, ko troškau žemėje: mylėti Jėzų ir skatinti kitus jį mylėti“ (Laiškas kun. M. Bellière, 1897 m. vasario 24 d.).

Įkvėpti šių liudijimų, visi įsipareigokime prisidėti, kiekvienas pagal savo pašaukimą ir gautas dovanas, prie didžiosios evangelizacijos misijos, kuri visada yra meilės darbas. Jūsų maldos ir konkreti parama, juoba Pasaulinės misijų dienos proga, bus didelė pagalba nešant Dievo meilės Evangeliją visiems, ypač vargingiausiems ir tiems, kuriems labiausiai jos reikia. Kiekviena dovana, net ir mažiausia, tampa reikšmingas misionieriškos bendrystės aktas. Todėl dar kartą iš visos širdies dėkoju „už viską, ką padarysite, kad padėtumėte man padėti misionieriams visame pasaulyje“ (Vaizdo žinia 2025 m. Pasaulinės misijų dienos proga). Siekdamas skatinti dvasinę bendrystę, suteikiu jums savo palaiminimą, o drauge telydi jus ši paprasta malda:

Šventasis Tėve, padėk mums būti vieningiems Kristuje, įsišaknijusiems jo meilėje, kuri vienija ir atnaujina. Tegul visi Bažnyčios nariai būna vieningi misijoje, paklusnūs Šventajai Dvasiai, drąsūs liudydami Evangeliją, kasdien skelbdami ir įkūnydami tavo ištikimą meilę visiems kūriniams.

Palaimink misionierius ir misionieres, paremk jų pastangas, išlaikyk juos viltyje!

Marija, Misijų Karaliene, lydek mūsų evangelizacijos darbą kiekviename žemės kampelyje: padaryk mus taikos įrankiais ir leisk, kad visas pasaulis Kristuje atpažintų gelbstinčią šviesą. Amen.

LEONAS XIV

Vatikanas, 2026 m. sausio 25 d.

MALDA MISIJŲ MĖNESIUI

Viešpatie Jėzau, pasaulio viltie,
Tu pašaukei mus sekti Tavimi
ir savo Bažnyčiai patikėjai Evangelijos džiaugsmą.
Ši Misijų mėnesį atnaujink mumyse
troškimą būti Tavo mokiniiais ir liudytojais,
gebančiais nešti Tavo šviesą
į gatves, namus ir kiekvieno žmogaus širdį.
Suteik mums tikėjimą, kuris neliktų užsisklendęs savyje,
bet taptų susitikimu, tarnyste ir dovana;
tikėjimą, gebantį statyti tiltus,
gydyti žaizdas, siekti taikos
ir kiekviename žmoguje atpažinti
mylimus brolius bei seseris.
Padaryk mus vieninga misijine Bažnyčia,
nebijančia eiti pas tuos, kurie toli,
išklaudyti vienišus,
palaikyti kenčiančius,
ir nuolankiai bei drąsiai skelbti,
kad Tavyje kiekvienas gali rasti
gyvenimą ir viltį.
Marija, Jėzaus Motina ir Misijų Karaliene,
Priėmusioji Žodį
ir su džiaugsmu nešusi jį kitiems,
užtarki mus.
Mokyk mus klausytis Dievo balso,
širdyse saugoti Kristų
ir savo gyvenimu nešti jį
visiems, kuriuos sutiksime savo kelyje.
Amen.

Turinys

- 3** Popiežiaus malda
- 5** Pratarinė
- 10** Katalikų Bažnyčios Katechizmo citatos
kiekvienai 2026 m. spalio dienai
- 17** Švč. Mergelės Marijos rožinio struktūra
- 20** Rožinio slėpiniai
- 26** Popiežiaus žinia 2026 m.
Pasaulinės misijų dienos proga
- 32** Malda Misijų mėnesiui

Viršelio nuotraukos autorius:
kun. Vincent Kim Hoan Nguyen SDB

„Viena Kristuje, vieningi misijoje“

**Švč. M. Marijos rožinio malda
švenčiant 2026 m. misijų mėnesį**

NACIONALINĖ MISIJŲ TARNYBA
S. Skapo g. 4, LT-01122, įm. k. 306008380
Banko sąsk. LT57 7044 0901 0291 3209

*Daugiau informacijos: www.misijos.katalikai.lt
info@misijos.katalikai.lt*

Išleista tik skaitmeniniu formatu

Knygutė platinama nemokamai

„Viena Kristuje, vieningi misijoje“ – šiais popiežiaus Leono XIV žodžiais 2026 m. spalį esame kviečiami iš naujo atrasti, kad mūsų vienybė su Kristumi daro mus viena Bažnyčia ir siunčia nešti Evangelijos džiaugsmą visam pasauliui.

Šiomet minime 100-ąją Pasaulinę misijų dieną. Jau šimtą metų ši diena primena kiekvienam pakrikštytajam, kad misija nėra tik į tolimus kraštus išvykstančių misionierių užduotis – tai visos Bažnyčios atsakomybė, išreiškiama malda, liudijimu ir konkrečiu solidarumu.

Šis Rožinio maldos leidinys skirtas padėti Misijų mėnesį melstis kartu su Marija, kontempliuoti Kristų ir atverti savo širdį visuotinės Bažnyčios poreikiams. Tegul jis lydi asmeninę, šeimų, parapijų ir bendruomenių maldą.

Ištikimai melskimės už misionierius ir misionieres, už jų skelbiamą Evangeliją ir žmones, kuriems jie tarnauja. O savo maldą palydėkime dosnia auka misijoms, prisimindami, kad kiekvienas mūsų indėlis tampa konkrečiu broliškos bendrystės ženklu.

Melskimės. Dalinkimės. Būkime viena Kristuje ir vieningi misijoje.

